

Per la plena sobirania econòmica dels Països Catalans

El Pacte Fiscal no és el camí

L'any 2006, amb l'aprovació de la reforma de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Autònoma de Catalunya, alguns van considerar tancat el cicle reivindicatiu català. No va ser el cas de l'esquerra independentista, que juntament amb d'altres sectors havia refusat totalment un procés que, de bon començament, havia renunciat al reconeixement del dret a l'autodeterminació dels Països Catalans. Però tampoc no va ser el cas d'una societat civil notablement mobilitzada que, especialment al Principat de Catalunya, ha actuat repetidament per posar sobre la taula l'esgotament del model autonòmic i la necessitat d'avançar cap a la independència.

Les mobilitzacions massives en defensa d'un model d'infraestructures propi, les consultes per la independència i la mobilització de rebuig a la imposició del Tribunal Constitucional espanyol han posat sobre la taula durant aquests darrers anys que els partits polítics majoritaris del sistema han anat sistemàticament per darrere de les aspiracions polítiques de la gent del carrer.

La crisi econòmica i social ha contribuït a posar sobre la taula aquest mateix fet. La classe política s'ha preocupat en primer lloc de protegir i reproduir els privilegis dels principals responsables de la crisi, i en segon lloc, d'aplicar les mesures de retallades de drets i serveis socials que vénen dictades des dels organismes internacionals, o fins i tot, dels sectors econòmics privats més interessats en treure profit directe d'aquestes retallades.

D'una forma comparable, els governs autonòmics del Principat de Catalunya, del País Valencià i de les Illes Balears estan utilitzant la crisi econòmica i el deute acumulat per un finançament autonòmic injust (així com per una gestió nefasta) per aplicar un programa de govern neoliberal consistent en retallar serveis públics imprescindibles (com l'educació o la sanitat) alhora que aposten per un sistema fiscal que afavoreix les rendes més altes i que castiga les més baixes.

Mentrestant, el govern espanyol ha respost activant el seu vell pla de recentralització administrativa de l'estat i, amagant-se sota les directives europees, pensa aplicar, de forma progressiva, un buidatge de competències de les diferents administracions que queden per sota seu (municipals i autonòmiques) per assolir una capacitat de control cada vegada més gran, amb especial atenció al control pressupostari sobre les diferents administracions públiques. D'aquesta manera, l'estat inverteix els termes de l'espoli fiscal i responsabilitza les autonomies del dèficit de l'estat. Els Països Catalans es situen en definitiva, sota l'amenaça de la doble intervenció: la de la Unió Europea sobre l'Estat espanyol, i la de l'Estat espanyol sobre les diferents comunitats autònomes. En el cas del País Valencià i del Principat de Catalunya, en ambdós casos, i responent a la petició expressa dels respectius governs autonòmics, aquesta intervenció ja és un fet.

Des de la nostra perspectiva, als Països Catalans, la crisi econòmica i social es manifesta en tres nivells diferents: la crisi de l'economia capitalista, l'espoli fiscal espanyol, i les polítiques neoliberals que s'apliquen al nostre país. Aquestes polítiques faciliten el frau fiscal, desgraven el capital i les rendes més altes, i generen un moviment continuat de redistribució de riquesa des de les classes populars cap a les classes dominants, en detriment de l'economia productiva i de les polítiques públiques.

En aquest context, els Països Catalans pateixen la manca de instruments de plena sobirania que els permetin dissenyar les polítiques econòmiques, fiscals i socials adequades per tal de poder fer front a la crisi des d'una perspectiva pròpia, amb l'objectiu de servir els interessos de la seva majoria social.

Què vol dir la proposta de pacte fiscal?

En aquest context, CiU i altres sectors aposten per un pacte fiscal amb l'estat que suposadament aportarà una major autonomia tributària, una major incidència en la gestió recaptadora i un major volum d'ingressos. No obstant des de la CUP entenem que l'aposta d'aquests sectors pel Concert Econòmic o Pacte Fiscal esdevé un parany, perquè:

1. Exclou una visió de l'economia del conjunt del país, els Països Catalans.
2. Té l'objectiu d'assolir plenament l'encaix de Catalunya en l'Espanya de les autonomies mitjançant un tractament econòmic específic.
3. És una cortina de fum per a defugir el debat econòmic en tota la seva magnitud i complexitat, ja que no encara els debats sobre el model econòmic nacional, l'articulació econòmica del país, la política econòmica i fiscal que dona per tancats i resolts mitjançant els models i fórmules actuals.
4. No incorpora el dèficit fiscal interior, provocat pel frau fiscal català i per la baixa pressió fiscal sobre el capital i sobre les rendes més altes.
5. No resol el problema de finançament dels municipis catalans. La sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut reformat ja anul·lava qualsevol possibilitat que la Generalitat de Catalunya pogués regular els tributs locals; per altra banda les mesures anunciades recentment pel govern espanyol són atacs frontals contra l'autonomia local als quals cap pacte fiscal amb l'estat, inclòs el Concert Econòmic, podrà fer front.

No és cert que, tal i com defensen alguns, amb el concert econòmic els catalans passin a decidir què fan amb els seus impostos: l'Estat espanyol de les autonomies ens continuaria obligant a finançar amb els diners dels i les catalanes unes forces armades i uns cossos repressius espanyols, una justícia espanyola i unes infraestructures pensades i dissenyades des de Madrid i en contra dels Països Catalans.

En resum, la reivindicació del pacte fiscal, també la del Concert Econòmic, contribueixen al reforçament d'una dinàmica autonomista, regionalista i neoliberal, a banda de ser una iniciativa d'incert resultat en l'actual conjuntura política espanyola, on la tendència és a la recentralització.

Els fonaments per una alternativa fiscal en clau nacional

Des de la Candidatura d'Unitat Popular i l'esquerra independentista defensem que:

1. Els Països Catalans necessiten una economia i una política econòmica nacionals. Refusem, per tant, visions i projectes regionalistes i defensem l'articulació econòmica del conjunt de la nació.
2. Defensem la independència política i la plena sobirania econòmica com a objectius estratègics de la lluita nacional. Entenem que l'objectiu del Pacte Fiscal o del Concert Econòmic són concrecions d'una estratègia de reforçament del model autonòmic i no d'un procés d'autodeterminació i de construcció nacional dels Països Catalans.
3. Entenem que una fiscalitat justa és aquella que faci pagar més a aquelles que més tenen. Però això defensem que cal combatre l'espoli fiscal a la vegada i amb la mateixa contundència que el frau fiscal català i que les actuals polítiques fiscals neoliberals.

4. Ens posicionem a favor d'una alternativa política nacional basada en la construcció nacional i la transformació social, per a la qual és imprescindible la ruptura i el canvi respecte els actuals models autonòmic, econòmic i fiscal. Refusem la utilització política de l'espoli fiscal com a argument per a la justificació de les retallades.
5. Creiem que cal acumular forces cap a un escenari de ruptura (en els termes anteriorment exposats) que permeti un marc de finançament just per als municipis catalans. La reivindicació d'un nou model de finançament municipal a partir d'una llei catalana de finances locals dins l'actual marc jurídic i polític significa reforçar aquest marc i retrassa indefinidament l'acumulació de forces cap a la necessària ruptura.

El compromís de la Candidatura d'Unitat Popular

D'acord amb l'anteriorment exposat la CUP manifesta la seva plena disposició a treballar amb totes aquelles organitzacions polítiques i socials disposades a treballar en la direcció de la plena sobirania dels Països Catalans, alhora que rebutja de ple la seva participació en espais que pretenguin recolzar qualsevol línia de treball que defensi d'alguna manera una nova via de pacte amb Espanya, es digui Pacte Fiscal o es digui Concert Econòmic.

Només a través de la independència dels Països Catalans recaurà sobre el poble català la plena capacitat de decidir en tots els seus afers, inclosos, la política fiscal, la política econòmica i la política social.

Per la plena sobirania econòmica dels Països Catalans

Per la independència i el socialisme

Candidatura d'Unitat Popular, a 25 de juliol de 2012